

ЧУДНАТА ПТИЧКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Някога отдавна живеели нейде дядо и баба. Дядото бил кротък, с дълга брада, а бабата — сприхава, суха и слаба. Живеели бедно, немали си нищо — двата края свързвали едва.

Зима била страшна, бабата изпраца дядото в гората:
— Хайде, дядо, ставай, за дърва отивай, ще измрем от студ!
Грабнал дядо брадвата и право в гората.

Поогледал се, избрал дърво и заудрял го здраво по гладкото стъбло.

Но ето изведнаж от дървото птичка се подала и на дядото с човешки глас запяла:

*Чик-чирик, чик-чирик,
що ти трябва, хей старик?*

Учудил се дядо на чудната птичка и отвърнал кротко:
— Изпрати ме баба за дръвца и тресчици, да накладе огън, да свари чорбица.

Изчуруликала тогаз чудната птичка с човешкия глас:

*Иди си, дядо, у дома,
ще се погрижа аз сама:*

*ще имаш и дърва,
ще имаш и тресчици.*

Послушал дядото, дървото не отсекъл. Отишъл си дома и що да види: пълен двор с трески и с дърва.

Разказал дядо на бабата всичко за чудната птичка. Но вместо да е благодарна, бабата подскача, за брадата го хваща и отново при птичката го праща:

— Дълга ти е, дядо, брадата, ама ум нямаш в главата. Бързай скоро в гората: защо ми са трески, къща искай ти богата!

Отишъл дядото в гората, намерил птичето дърво и с брадвата заудрял по кората.

Показала си птичката главата:

*Чик-чирик, чик-чирик,
що ти трябва, хей старик?*

— Чувай, птиче чудновато, дай ни къща ти богата.
Изчуруликала тогаз чудната птичка с човешкия глас:

*Иди си у дома,
ще се погрижа аз сама:
къща пребогата
ще имаш във позлата.*

Върнал се дядото и гледа, гледа и се чуди: вместо старата къщурка, цял дворец се вдигнал, а зад двореца — кошари и обори с овце, крави и коне безброй.

Побъркал се чак той.

Поживели тъй щастливо, посвикнали. И развикала се пак баба горделиво:

— Всичко имаме във къщи, но сме селяни все същи. Иди скоро във гората при птичката чудновата. Нека теб болярин стори, а пък мен — болярка млада. Всички трябва да ни тачат, пред нас нека да се влачат!

Отишъл дядото в гората, намерил птичето дърво и заудрял по кората.

Показала си птичката главата:

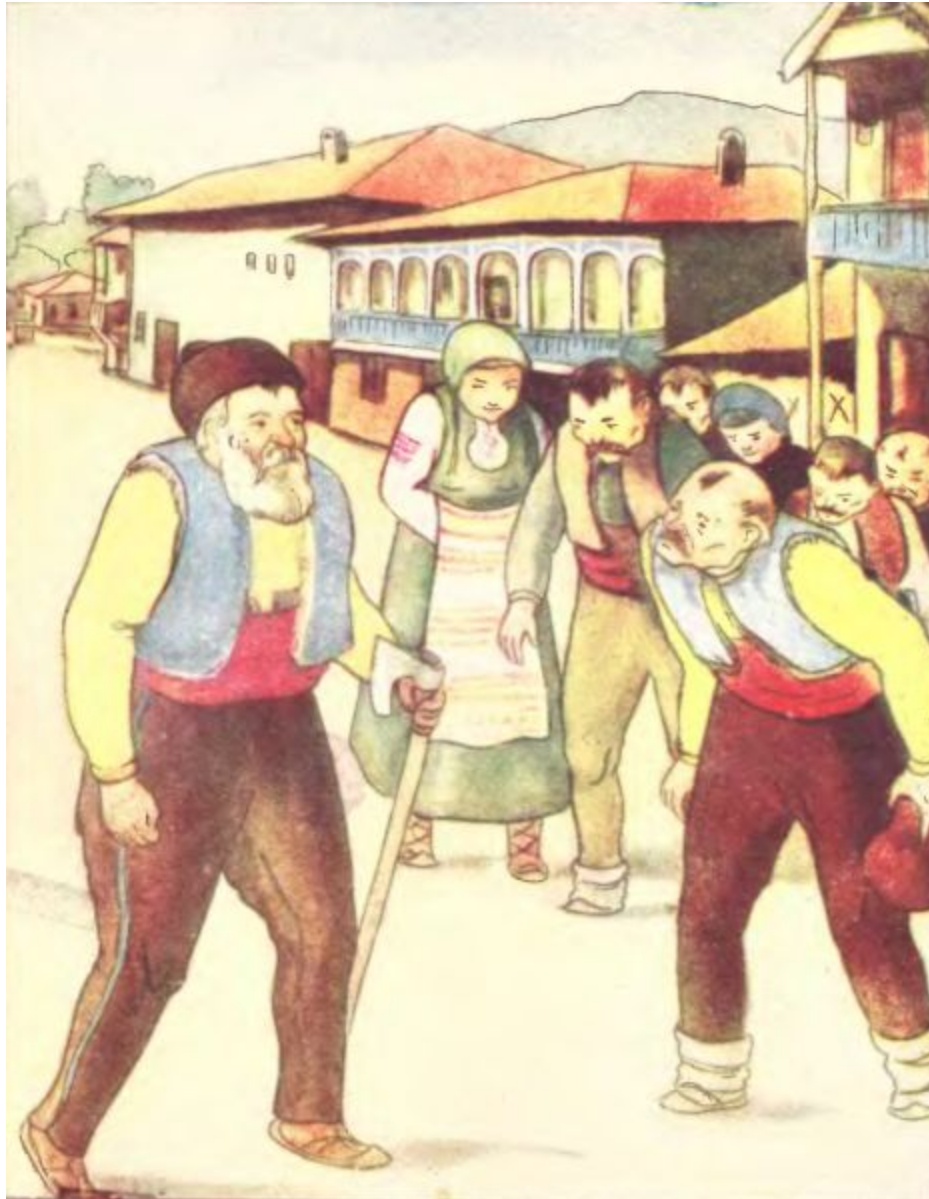
*Чик-чирик, чик-чирик,
що ти трябва, хей старик?*

— Чувай, птиче чудновато, ти ни надари богато, но богатството не стига. Бабата ми иска всички да ни тачат и въздигат, мен болярин ти да сториш, нея пък — болярка млада.

Изчуруликала тогаз чудната птичка с човешкия глас:

*Иди си у дома,
ще се погрижа аз сама:
теб болярин ще да сторя,
нея пък — болярка млада.*

Минал дядо през селото, всички кланят му се ниско, шапки сваят и треперят.

А дома му насам-натам слуги шетат. Бабата му подмладена, кат болярка нагласена.

Минало се малко-много, поживели тъй щастливо, посвикнали.
Вика баба горделиво:

— Голяма работа — боляри! Царят властен щом поиска, ще ни тикне във затвора. Бързай, дядо, в гората при птичката чудновата. Искай бързо, дядо, чу ли, мен царица тя да стори, а пък тебе — цар достоен.

Що да стори? Грабнал брадва и в гората. Отишъл при дървото и заудрял по стъблото.

Показала си птичката главата:

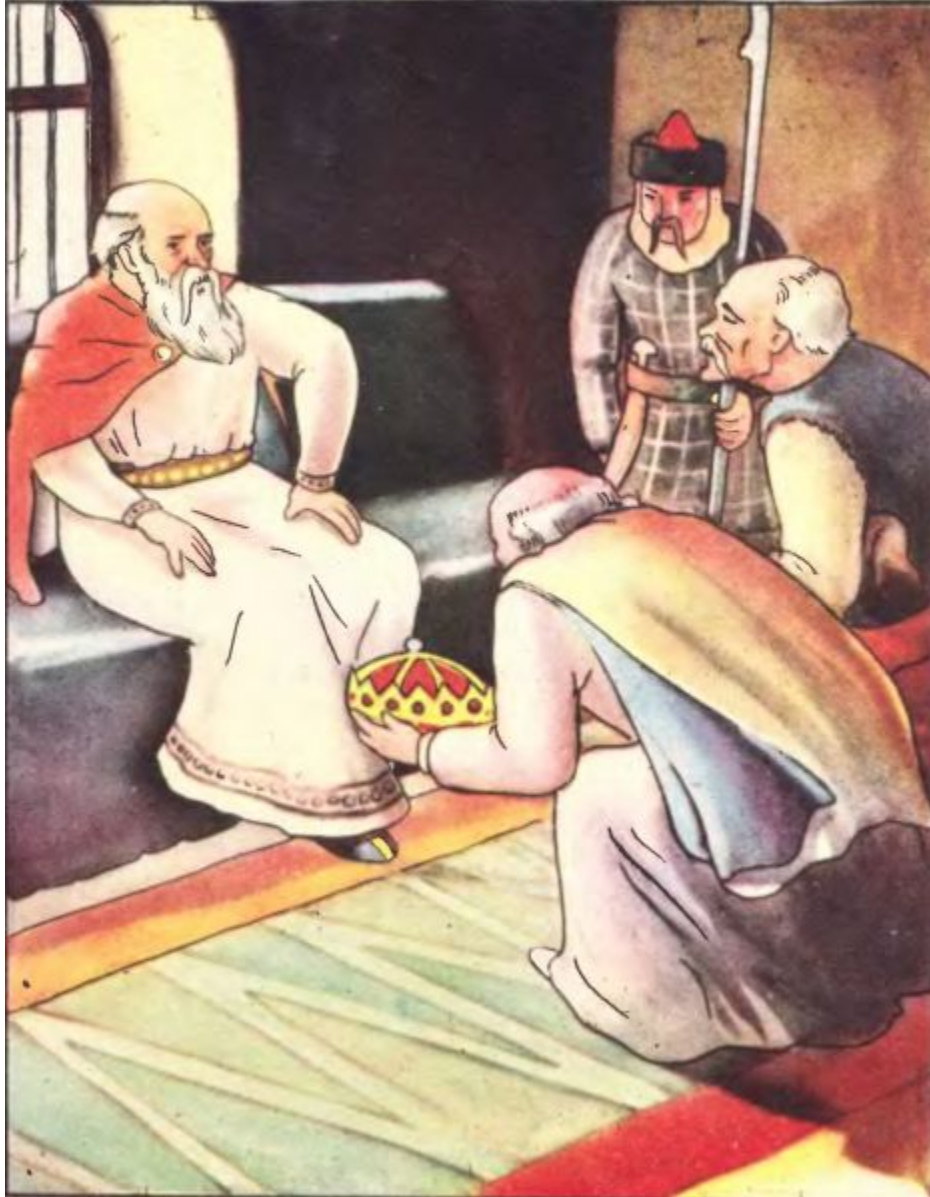
*Чик-чирик, чик-чирик,
що ти трябва, хей старик?*

— Що ми трябва: цар стори ме, да не се от цар боиме, а пък бабата — царица, над цариците царица.

Изчуруликала тогаз чудната птичка с човешкия глас:

*Иди си у дома,
ще се погрижа аз сама:
ти ще станеш скоро цар,
а пък бабата — царица.*

Отишъл-неотишъл дядото дома си, ето че пристигат и за цар го канят: царят бил умрял и за цар народът него бил избрал.

Минало се малко-много, поцарували щастливо, поживели, но на бабата било все малко. Викнала тя веднаж горделиво:

— Голяма работа — цар да бъдеш! Щом поиска тая птичка чудновата, смърт ще прати, ще ни закопаят клетки. Бързай, дядо, във гората при птичката чудновата. Искай скоро тя слугиня да ни стане. Тук при нас да дойде да ни служи: да ни прави всичко, що от нея аз поискам.

Отишъл дядото в гората, намерил птичето дърво и силно заудрял с брадвата по кората.

Подала си птичката главата разтревожена:

*Чик-чирик, чик-чирик,
що ти трябва, хей старик?*

— Що ми трябва: ела при нас да ни слугуваш, да ни шеташ и робуваш! Иначе с топора отсичам ти веднага бора.

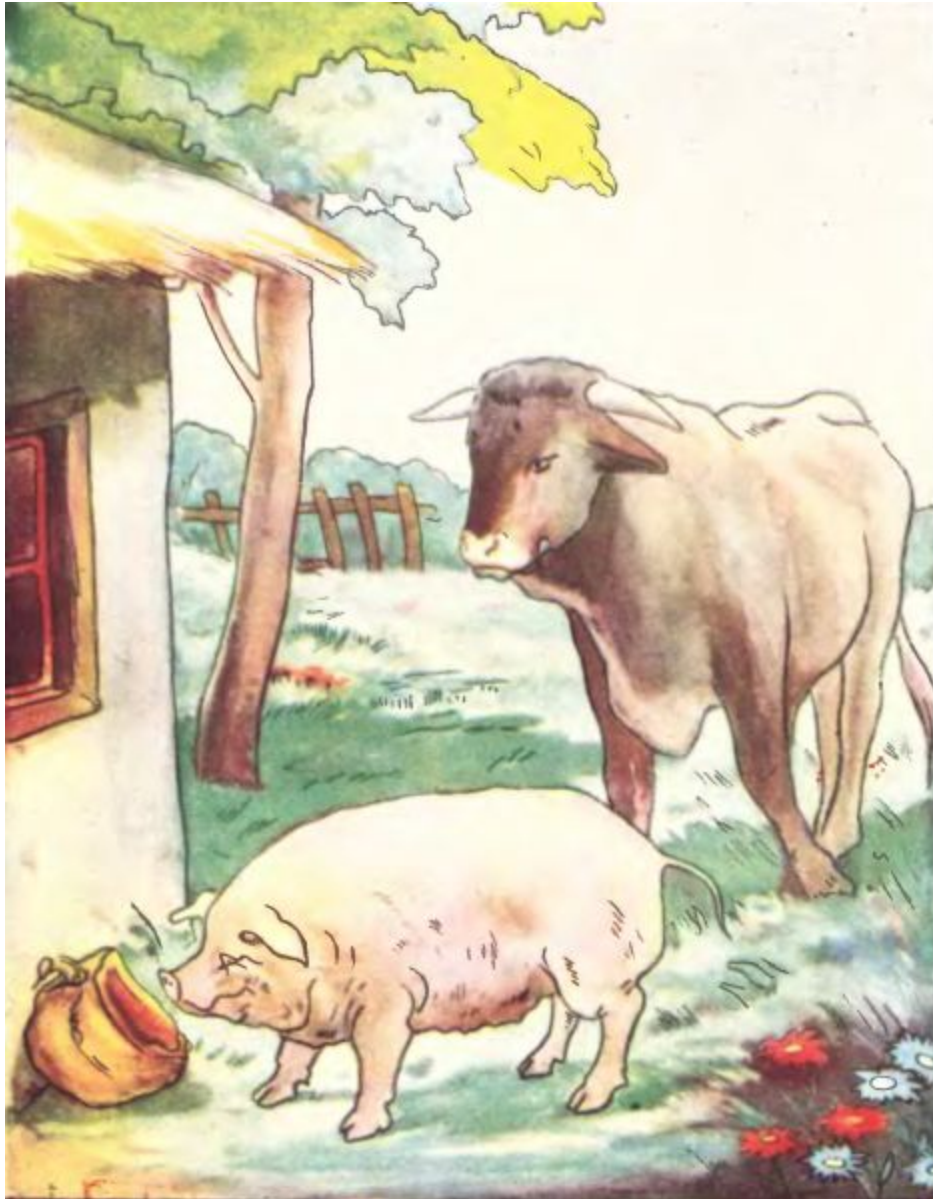

Изчуруликала тогаз чудната птичка с човешкия глас:

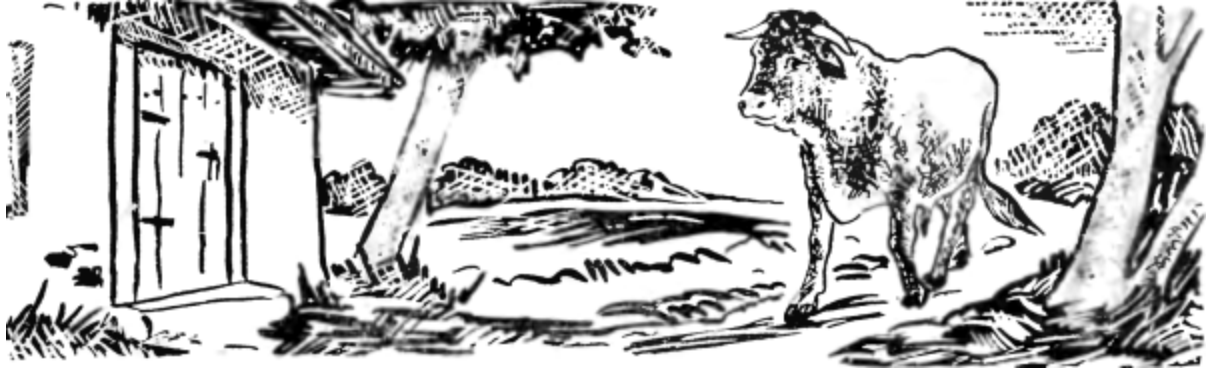
*Чик-чирик, чик-чирик,
ще изпълня го във миг:
ще те сторя теб на бик,
а пък бабата — свиня.*

*Лакомията голяма,
вижда се то,
край няма.
Поживейте тъй щастливи
и пак бъдете горделиви.
Чик-чирик, чик-чирик,
много здраве, хей старик!*

И във миг дядото станал на бик, а кога стигнал дома, видял — бабата свиня.

Край къщурката им стара гнила тиква тя ядяла и сърдито пак грухтяла.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.